

podinsp. Robert Zagorowski

**Zakład Prewencji i Technik Interwencyjnych
Szkoly Policji w Pile**

Obrona przed niebezpiecznym narzędziem -atak pałką jednorącz z góry

Każdego dnia funkcjonariusze Policji narażeni są na możliwość fizycznej konfrontacji z agresywną osobą, która niejednokrotnie podczas ataku posiada niebezpieczne narzędzie. Jednym z takich przedmiotów jest pałka. W przypadku nagłego niespodziewanego ataku uniemożliwiającego wykorzystanie innych środków przymusu bezpośredniego policjant powinien posiadać umiejętności umożliwiające obezwładnienie napastnika z wykorzystaniem siły fizycznej.

Wystarczy zapoznać się z informacjami z mediów by stwierdzić, że proces brutalizacji wobec policjantów stale rośnie. Coraz częściej zdarzają się przypadki ataku z wykorzystaniem niebezpiecznego narzędzia. Dlatego policjant powinien być na takie sytuacje przygotowany. Konieczne więc jest stałe podnoszenie przez funkcjonariuszy swoich umiejętności, zarówno pod względem taktycznym, jak również pod kątem przygotowania technicznego i fizycznego. Oczywiście policjant posiada w swoim arsenale różne środki przymusu bezpośredniego, których użycie lub wykorzystanie powinien dostosować do zaistniałej sytuacji. W przypadku jednak nagłego zagrożenia zdrowia i życia swojego lub innej osoby, często nie ma czasu po nie sięgnąć. Jediną możliwością skutecznego powstrzymania agresora w pierwszej fazie ataku jest wtedy wykorzystanie siły fizycznej i poznanych technik interwencji. Jeśli napastnik posługuje się pałką, nie zawsze musi być ona ciężka, jej gabaryty oraz waga, uniemożliwiają wówczas szybką powtarzalność ataku. Agresorzy często sięgają po lekką pałkę teleskopową. Szybkość, z jaką można się nią posługiwać powoduje, że stanowi realne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia interweniującego policjanta.

Nie ulega wątpliwości, że broń palna zawsze będzie górować nad innymi środkami przymusu bezpośredniego. Korzystanie z niej, w przypadku zagrożenia zdrowia i życia policjanta, powinno być więc priorytetem. Jednak jej użycie nie daje pewności, że napastnik, będąc na przykład pod wpływem środków psychoaktywnych, zostanie powstrzymany i nie będzie w stanie kontynuować ataku. Poza tym funkcjonariusz może nie zdążyć na czas wydobyć broni lub może wystąpić jej zacięcie. Jedinym rozwiązaniem w takiej sytuacji

pozostaje wykorzystanie poznanych technik interwencji. Aby to osiągnąć należy podczas szkolenia dążyć do wyrobienie właściwych odruchów, by działać automatycznie w przypadku nagłego ataku. Można to osiągnąć przez odpowiednio ukierunkowany trening. Wykorzystuje się w nim atrapy niebezpiecznego narzędzia oraz ochraniacze, dzięki czemu można urealnić zajęcia przy zachowaniu zasad bezpieczeństwa. Dużą rolę odgrywa tu również zmienność miejsc, w których prowadzony jest trening - tak, aby nie była to tylko i wyłącznie sala z matą.

Wyrobienie poprzez trening technik zmierzających do przekierowania lub zblokowania ręki daje szansę na szybką reakcję i wykorzystanie ich w sytuacji zagrożenia. Pozwala to przetrwać pierwszy atak oraz przygotować dalszą skuteczną obronę. W większości przypadków atak pałąką, z uwagi na jej długość, jest dokonywany w dłuższym dystansie. Największa siła uderzenia znajduje się bowiem na jej końcu. Dlatego tak istotnym elementem jest dokładne skanowanie osoby, jak również przyległego otoczenia oraz praca dystansem. Odpowiednio ukierunkowany trening powinien pozwolić na wyrobienie u funkcjonariuszy nawyku instynktownej obrony zmierzającej do rozbrojenia oraz kontroli napastnika.

Nadal podkreślam, że nie podlega dyskusji, iż skuteczną obronę przed osobą uzbrojoną w niebezpieczne narzędzie daje utrzymanie dystansu oraz użycie w tym przypadku broni służbowej. Czy zatem warto jest poświęcać czas na doskonalenie technik obrony przed takim agresorem? Odpowiedź jest prosta: tak. Mając do wyboru utratę życia lub podjęcie próby powstrzymania ataku, logicznym jest, że należy dążyć do obezwładnienia napastnika wszelkimi możliwymi sposobami. W tym wypadku należy doskonalić odpowiednie techniki bazujące na prostych ruchach tak, by w chwili zagrożenia, jak najszybciej skutecznie powstrzymać atakującego agresora.

Poniżej prezentuję obronę przed atakiem pałąką jednorącz z góry.

Ryc. 1. Kontroluj dystans i skróć go maksymalnie w momencie ataku.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 2. Wbij się wyprostowanymi ramionami pod kątem 45 stopni pomiędzy głowę napastnika a ramię z pałąką maksymalnie skracając dystans.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 3. Sklinczuj przedramię uzbrojone po stronie pałki, a drugą ręką złap za ubranie w celu kontroli napastnika, wyprowadź kopnięcie w dolną część podbrzusza.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 4. Możesz powtórzyć kopnięcie.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 5. Poprzez dźwignię łokciową zewnętrzną sprowadź napastnika do pozycji leżącej na brzuchu.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 6. Dźwignia łokciowa zewnętrzna 2 ujęcia.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 7. Kontrola napastnika w parterze.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 8. Kontrolując ramię napastnika odbierz pałkę poprzez dźwignię na stawy.

Źródło: Opracowanie własne.

Ryc. 9. Skanuj otoczenie i kontroluj napastnika.

Źródło: Opracowanie własne.

Reasumując, obezwładniając napastnika atakującego pałką z góry trzymaną jednorącz, z wykorzystaniem siły fizycznej, funkcjonariusz powinien:

- 1) kontrolować dystans i skrócić go w momencie ataku;
- 2) wbić się wyprostowanymi ramionami pomiędzy głowę a ramię z pałką;
- 3) sklinczować przedramię uzbrojone po stronie pałki, a drugą ręką złapać za ubranie, wyprowadzić kopnięcie w dolną część podbrzusza;
- 4) poprzez dźwignię łokciową zewnętrzną sprowadzić napastnika do pozycji leżącej na brzuchu;
- 5) kontrolując ramię napastnika odebrać pałkę poprzez dźwignię nadgarstkową.

Pamiętajmy, użycie siły fizycznej w przypadku odparcia ataku na policjanta przy użyciu niebezpiecznego narzędzia powinno nastąpić wyłącznie w sytuacjach, gdy nie ma możliwości kontroli dystansu oraz błyskawicznego sięgnięcia po środek przymusu bezpośredniego umożliwiający zdobycie przewagi nad napastnikiem. W przypadku zagrożenia zdrowia i życia priorytetem do odparcia ataku powinna być kontrola napastnika poprzez możliwość użycia broni palnej, jednak w przypadku, gdy jest to niemożliwe należy stosować poznane techniki interwencyjne.